

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ ΜΑΣΤΡΟΓΙΑΝΝΗ

Χάρτινη αγκαλιά

Η Φίλιτα έγραψε από πολύ μικρή ιστορίες με τα μεγάλα και αληθινά ηρώματα της ζωής. Αλλά όταν έγραψε από 14 χρόνια πάλι από κρυφό στις σελίδες και τα αυτιά των φίλων αναζητούσε την καλύτερη της μελέτη και αποδοξία.

Σε αυτό το βιβλίο της, η «ιστοριογράφος» και σίγουρα όχι της, συζητάει οι κοινές της αναζητήσεις, τις, οι πιο στενές και όλα είναι της βιβλιοματίας σε κρύα και αναρωτησιακά.

ΔΟΤΕΧΝΙΑ ΓΙΑ ΝΕΟΥΣ

«Χάρτινη αγκαλιά»

- 1) Τα συναισθήματά μου για αυτό το βιβλίο της Ιφιγένειας Μαστρογιάννη είναι ανάμεικτα. Αρχικά, στο σημείο όπου η Θάλεια λέει στον Φίλιππο πως κάτι του κρύβουν, το οποίο σιγά-σιγά θα γίνει αλήθεια και πως θα τους πληγώσει όλους, αισθάνθηκα ένα συναίσθημα θλίψης μέσα μου, γιατί από τους φίλους μας δεν πρέπει να κρύβουμε μυστικά, καθώς αυτά στη συνέχεια είτε το θέλουμε είτε όχι, θα βγουν στην επιφάνεια. Επίσης, αισθάνθηκα αισιοδοξία στο σημείο όπου ο Φίλιππος διαβάζει το βιβλίο και λέει πως μια καρδιά μπορεί να φωτίσει χιλιάδες άλλες καρδιές, γιατί με την αγάπη δίνουμε σε κάποιους δύναμη να συνεχίσουν να υπομένουν τις δυσκολίες και να εκπληρώνουν τα όνειρά τους. Επιπλέον, ένιωσα χαρά και ευτυχία στο σημείο που η Θάλεια διαβάζει το βιβλίο της και τότε το ακουμπάει στο στήθος της λέγοντας πως είναι παντοτινός σύντροφός της και πως είναι πάντα εκεί για αυτήν, όταν χρειάζεται βοήθεια. Επιπρόσθετα, με άγγιξε ιδιαίτερα το σημείο όπου λέει πως μέσα στα βιβλία υπάρχει ο λόγος του Θεού κρυμμένος και μέσα από αυτά γνωρίζουμε στην ουσία όλο τον κόσμο και την πολιτιστική κληρονομιά ενός λαού. Ακόμα στο σημείο όπου λέει πως δεν μπορείς να κάνεις έναν άνθρωπο να ξεχάσει τη γλώσσα του, γιατί αν την ξεχάσει δε θα έχει ταυτότητα και δε θα έχει το πιο σημαντικό από όλα τα πράγματα, την πολιτιστική κληρονομιά. Ένα ακόμη σημείο στο οποίο συγκινήθηκα είναι εκεί που λέει πως οι πιο πολλοί άνθρωποι περνούν αθόρυβα και η θύμησή τους σβήνει αλλά κάποιοι τη σφραγίζουν με χρώμα και μένει ανεξίτηλη. Οι άνθρωποι οι οποίοι περνούν απαρατήρητοι είναι αυτοί που δεν έχουν βάλει χρώμα στη ζωή τους και δεν έχει η ίδια νόημα για αυτούς, ενώ αυτοί που μένουν αξέχαστοι είναι αυτοί που έχουν έναν σκοπό και έναν στόχο στη ζωή τους και αυτοί που δεν το βάζουν κάτω και προσπαθούν να πραγματοποιήσουν τα όνειρά τους. Τέλος, το σημείο που με άγγιξε περισσότερο είναι εκεί που λέει πως η θέση μας είναι εδώ ακόμα και αν τα φτερά μας έχουν σπάσει και τα δέντρα σφηνώνουν τις ρίζες τους στις πέτρες, για να ξαναγεννηθούν. Σε αυτό το σημείο ένιωσα αισιοδοξία, γιατί όσο και να έχεις αποτύχει στη ζωή, όσο τσακισμένος και να είσαι, πρέπει να αγωνίζεσαι και να μην τα παρατάς αλλά να προσπαθείς να ξαναγεννηθείς μέσα από τις στάχτες σου, για να κάνεις μια νέα αρχή, όπως τα δέντρα που σφηνώνουν τις ρίζες τους στις πέτρες και προσπαθούν να ξαναβγάλουν κλαδιά!

2) Τα αποσπάσματα που επιλεγώ από το βιβλίο είναι τα εξής:

Σελ. 61, «Φίλιππε, δε θα είσαι ποτέ καλά... και μας πληγώνει».

Σελ. 91, «Είπε πως αν κάνεις έναν άνθρωπο... κρύβονται μέσα μας».

Σελ. 136, «Μη φοβάσαι. Αν η αγάπη φωτίσει την καρδιά σου, χιλιάδες καρδιές θα φωτίσει».

Σελ. 61, «Φίλιππε, δε θα είσαι ποτέ καλά... και μας πληγώνει».

Αν κρύβεις κάτι από έναν φίλο σου, συγκεκριμένα την αλήθεια, τότε δεν τον προστατεύεις από κάτι. Επίσης, αν κρύβεις την αλήθεια και την καλύπτεις με ψέματα, τότε σιγά σιγά αυτή θα βγει στην επιφάνεια και θα καλύψει το ψέμα ή τη δικαιολογία, και τότε όλα αυτά που προσπαθούσες να κρύψεις με τόσο κόπο, θα σε πληγώσουν αφάνταστα και δε θα πληγώσουν μόνο εσένα αλλά και όσους είναι κοντά σου. Τότε ούτε επειδή το έκανες, για να προστατέψεις ένα πρόσωπο από κάτι, θα μπορεί να σταματήσει τον πόνο.

Σελ. 91, «Είπε πως, αν κάνεις έναν άνθρωπο... κρύβονται μέσα μας».

Για έναν άνθρωπο η γλώσσα του είναι η ταυτότητά του. Έτσι, λοιπόν, αν τον κάνεις να την ξεχάσει είναι σαν να μην ξέρει κανείς ποιος είναι αυτός ο άνθρωπος. Επίσης, δεν είναι δυνατό να εντυπώνονται όλα σου τα συναισθήματα για κάποιον μόνο σε ένα μήνυμα του κινητού, αλλά πρέπει να τα δείχνεις έμπρακτα και να εκφράζεσαι άφοβα, χωρίς να σε πιέζουν, γιατί αλλιώς, αν δεν τα εκδηλώσεις, μπορεί να γίνουν συναισθήματα μίσους για αυτό το πρόσωπο. Αυτά τα συναισθήματα βγαίνουν από την καρδιά μας.

Σελ. 136, «Μη φοβάσαι. Αν η αγάπη φωτίσει την καρδιά σου, χιλιάδες καρδιές θα φωτίσει».

Η αγάπη είναι ένα συναίσθημα το οποίο, αν το εκδηλώσεις σε αυτούς που πραγματικά αγαπάς, τότε θα νιώσεις ευχαρίστηση.

Συγκεκριμένα, αν αγαπάς κάποιον, πρέπει να του το πεις και αν σε αγαπάει και αυτός, τότε θα νιώσεις ευχαρίστηση. Έτσι, λοιπόν, με την αγάπη μπορείς να φωτίσεις χιλιάδες καρδιές σε όλο τον κόσμο, αρκεί να την εκδηλώνεις και πολλές φορές έμπρακτα!

Κωστής Χιώτης, Β2